elCentre

BUTLLETÍ DEL CENTRE MORAL I CULTURAL DEL POBLENOU

SETEMBRE 2018 / NÚM. 95

CRÒNICA DE 'TRAPELLA' ◆ LA FESTA MAJOR REUNEIX MOLTS PERSONATGES AL CENTRE ◆ EL TEATRE PREVIST PER AL 2018-2019 ◆ ENTREVISTA A ANTONI ROIG ◆ COMENÇA UN NOU CICLE DEL CAVA CONCERT

60 aniversari
COMPTE
El teu Espai de Bellesa
www.compte.net
Perruqueria i Estètica
Rbla. Poblenou 69 Telf: 934855116 • Avda Icaria 151 Telf: 932254642 • Espronceda55 Telf: 933087412
Compte Barcelona

Amb confiança i optimisme

Cada any, després de la Festa Major, hi ha el tret de sortida del curs acadèmic i, per tant, és el moment en què es posa en marxa la maquinària de les seccions del Centre i de les aules i tallers. Quan ens posem a escriure l'editorial d'aquest número, quasi sempre diem el mateix: fem una reflexió sobre tot el que arribem a organitzar i reafirmem la pretensió de seguir en marxa i amb molta empenta. Enguany no pot ser gaire diferent, amb petits matisos, com és donar la benvinguda als nous noms que s'han posat al capdavant de diverses activitats habituals del Centre. A les pàgines següents teniu una extensa explicació de tot plegat.

Però, ja posats a reflexionar sobre els afers de l'entitat, cal destacar un fet que darrerament estem vivint el Centre i que va en augment: les visites de personatges vinculats al món de la política o de la cultura catalana, i que per una raó o altra fan cap al Centre.

Això ho hem pogut veure en els darrers mesos. Sense anar gaire lluny en el temps: ens han visitat la Neus Munté, l'Alfred Bosch, en Vicent Partal, i una bona llista de personalitats amb motiu de la Festa Major, encapçalades pel pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, un dels primers socis d'honor del Centre, i la consellera de Justícia del Govern de la Generalitat, Ester Capella.

Podríem dir que el Centre s'ha fet més visible en els darrers anys, i no només ho diem per aquestes visites destacades que hem viscut i les que hi ha previstes properament, sinó també pel fet que cada dia són més els qui demanen fer diferents actes al nostre estatge social: conferències, presentacions de llibres, representacions teatrals o concerts de diversos tipus.

I això ens sembla que és un fet positiu per a l'entitat. Un fet que ens enriqueix, malgrat que a vegades pugui produir certs enrenous logístics a l'hora de desenvolupar les activitats pròpies i consubstancials en el dia a dia dels socis i sòcies.

I si en part creiem que és bo, és perquè també ens pot servir per saber què pensen i com ens veuen persones fins a cert punt alienes a l'entitat. I contrastar idees sempre és bo. Com també és bo que els seus comentaris ens serveixin per encoratjar-nos a seguir amb el nostre tarannà, les nostres idees i les nostres activitats.

En aquest aspecte, podem destacar, per exemple, les paraules de la consellera de Justícia (en teniu un bon resum en altres pàgines), reconeixent i agraint al Centre la feina que ha fet durant tota la seva ja llarga història i encoratjant-nos a seguir-la fent, malgrat els temps difícils que estem vivint. Uns moments que no ens han de fer perdre la manera de ser i de fer. Hem d'aconseguir seguir treballant pels principis que ens defineixen com a país, valors essencials que no podem defugir.

A aquesta voluntat ferma de compromís, que també s'ha de reconèixer de la comunitat de Montserrat, li va molt bé, en moments certament difícils com els actuals, l'encoratjament que ens va saber transmetre en Vicent Partal en la seva xerrada, en què va reconèixer que són moments durs, sí, però ell els veu amb optimisme.

elCentre

elCentre

BUTLLETÍ DEL CENTRE MORAL I CULTURAL DEL POBLENOU

Número 95. Setembre 2018. Centre Moral i Cultural del Poblenou. Pujades, 176-178. 08005 Barcelona
93 485 36 99. Mail: info@elcentrepoblenou.cat

Consell de redacció: Carol Albés, Judit Argullós, Nicasi Camps, Joan Giménez, J. Ignasi Gras, Núria Hombrabella, Eduard Martínez, Carles Mataró, Caterina Parera, Mireia Queraltó, Núria Recasens, Antoni Roig.

Col·laboradors en aquest número: Assumpta Bruguera, Miquel Coma, Enric Casanovas, Roger Corredera, Maria Favà, Salvador Montoya, Gemma Nicolàs, Toni Olivé, Marta Ponsa, Montserrat Segarra.

Els escrits signats expressen el criteri de l'autor, que pot no coincidir amb el de la redacció del butlletí ni amb el de l'Entitat.

Nou vocal del web i xarxes socials

L'Eduard Martínez s'incorpora a la Junta Directiva per impulsar el web del Centre i la presència de l'entitat a les xarxes socials. Quan aquest número arribi a les vostres mans, ja haurem superat del tot l'apagada digital que hem viscut els darrers quinze mesos o estarem molt a prop d'aconseguir-ho.

Al capdavant d'aquesta nova etapa de la comunicació virtual del Centre hi haurà l'Eduard Martínez, que s'incorpora a la Junta Directiva com a vocal responsable d'impulsar i coordinar el funcionament d'aquestes eines tan necessàries per a la imatge de la nostra entitat i per a la difusió de les nostres activitats.

Amb ell, col·labora d'una manera molt especial en aquesta iniciativa el nostre jove consoci Lluís San Clemente, que ha aportat una nova i brillant proposta per al web i dona suport a l'Eduard en la gestió dels factors de transició cap a la nova etapa. La Junta vol agrair a en Lluís la molta i bona feina que ha fet i que està fent. La seva dedicació i els seus coneixements tècnics han estat i són essencials per assolir els bons resultats que necessitem i que ben aviat podreu veure.

Obres de millora de les instal·lacions i adequació a les normes

Quan aquest número arribi a les vostres mans, ja hauran acabat les obres de remodelació de la zona administrativa i directiva, la insonorització de la sala d'assaig coneguda com "la 53", per incrementar-ne la possibilitat d'usos, així com les darreres actuacions per a la millora dels lavabos i la seva adequació a la normativa. També s'haurà renovat la porta d'accés central a la sala d'espectacles.

Amb les actuacions realitzades successivament en els darrers anys, s'han incrementat en gran mesura les condicions de seguretat del nostre estatge. També la qualitat de les instal·lacions i la comoditat que ofereixen als socis.

El vicepresident Josep Navarro i l'expresident Josep Gili han dedicat molt d'esforç a l'impuls i al seguiment de les obres i a la relació amb l'ICUB. Pertoca, en aquest punt, reconèixer i agrair-los la feina feta, que ha estat molta i molt bona.

Prèvia de la nova etapa del Cor

Fa mesos que l'Antoni Roig va comunicar a la Junta Directiva la voluntat de la Montserrat Segarra i d'ell de posar fi a la seva etapa de 28 anys al capdavant del Cor. La Junta va cercar una alternativa per tal de garantir la continuïtat del Cor.

Finalment, dues professores de l'Aula de Música, una d'elles destacada cantaire i solista del Cor, prendran el relleu d'ells dos. Són l'Aurora Miró i l'Anna Roma.

Les futures directores del **Cor Poblenou** posen en marxa, des de l'inici d'aquest curs, un projecte pilot que serà un tast per als cantaires que tinguin disponibilitat de compaginar-lo amb la seva participació a *El Mikado*.

També permetrà la incorporació de futurs cantaires des de l'inici del curs, i s'evitarà que cerquin opcions alternatives. Els assajos seran els dijous al vespre.

Centre Moral i Cultural del Poblenou

Junta Directiva

President: **Josep M. Recasens**
Vicepresident gestió d'espais: **Josep Navarro**
Vicepresidenta d'acció social: **Gemma Novo**
Secretària: **Anna Bedmar**
Tresorer: **Joan Giménez**
Vicetresorera i comptadora: **Montserrat Mirabet**
Vocal adjunt a la Presidència: **Jordi Asensio**
Vocal de comunicació virtual: **Eduard Martínez**
Vocal de manteniment: **Andreu Aldea**
Delegat de la Secció de Teatre: **Toni Olivé**
Delegat del Cor Poblenou: **Antoni Roig**
Delegada de la Secció d'Activitats Diverses: **Rosa M. Lorda**
Delegada de la Secció Foment d'Activitats Culturals: **Carolina Albés**
Delegada de l'Esbart Montseny: **Marta Ponsa**

www.elcentrepoblenou.cat
secretaria@elcentrepoblenou.cat - info@elcentrepoblenou.cat

LOTERIA DE NADAL

58621

és el número que juga el Centre en la Loteria Nacional de Nadal enguany. Ja podeu comprar les vostres paticipacions a Secretaria.

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura
Fundació pius bosch
Federació d'Ateneus de Catalunya
Ajuntament de Barcelona Sant Martí

Inici de curs amb novetats a aules i tallers

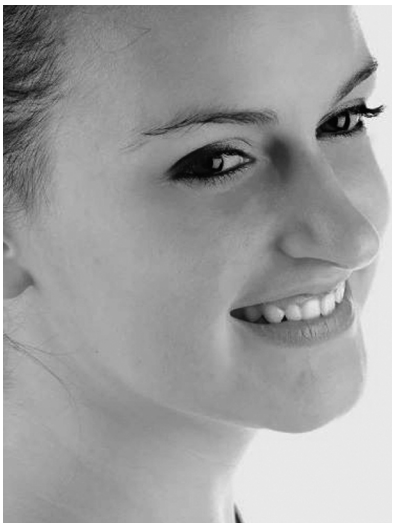

A l'esquerra, Gerard Fusté i Olga Fañanàs, amb Genís Lleopart d'esquena, el dia de la presentació de la nova etapa de l'Aula de Música. Al mig, Neus Martín Royo, directora de l'Aula de Dibuix i Pintura. A la dreta, Ester Masramon, instructora d'Estiraments

Com sabeu, el Centre ofereix multitud d'activitats formatives adreçades a les seves sòcies i socis, però també obertes a tot el barri: dansa clàssica, música, pintura i dibuix, teatre musical, country en línia, manualitats, *patchwork*, puntes al coixí, costura, estiraments i castanyoles.

Algunes d'aquestes activitats tenen al capdavant una direcció diferent de la que tenien a l'inici del curs passat. Aquest és el cas de l'Aula de Música, que incorpora una nova direcció a càrrec d'Olga Fañanàs i Gerard Fusté. L'Olga i en Gerard han apostat per mantenir l'oferta formativa d'alt nivell que ja existia, però també per ampliar-la amb noves activitats adequades a les tendències de la demanda, que han obert l'Aula a la incorporació d'un bon nombre de nous alumnes. Amb l'Olga i el Gerard s'inicia una nova etapa de consolidació i també d'eixamplament.

També és el cas de l'Aula de Dibuix i Pintura. Enguany el curs comença amb la direcció de Neus Martín Royo, prestigiosa pintora, que es va incorporar quan el curs passat ja s'havia iniciat. Per al Centre és una satisfacció, i per als alumnes de l'Aula és una sort poder comptar amb una professora com la Neus, que uneix a la seva vàlua professional com a artista una gran aptitud per a la docència. Podeu preguntar-ho als seus alumnes, que n'estan, senzillament, encantats.

També l'activitat d'estiraments inicia el curs amb l'Ester Masramon, una persona molt coneguda i estimada a casa nostra per la seva dedicació com a professora de l'Estudi de Dansa Clàssica. L'Ester va prendre el relleu com a professora d'Estiraments a finals del curs passat. Ara assumeix des de l'inici aquesta activitat tan necessària per tal d'assolir la bona forma i l'elasticitat muscular de les nostres sòcies i socis de totes les edats que hi participen.

L'Estudi de Dansa Clàssica segueix la seva brillant trajectòria al Centre sota la direcció de Margarita Abad, una excel·lent professora, que, addicionalment, aporta el prestigi de l'Escola de Ballet Carles Ibáñez i prepara les alumnes per als exàmens de la Royal Academy of Dance.

També el Taller de Teatre Musical inicia un nou curs sota la direcció de Gemma Egea i Ariadna Suñé, que novament posen a l'abast dels infants la seva extraordinària capacitat formativa d'infants i joves en el camp de la interpretació teatral.

Així mateix, segueixen al capdavant de la nostra oferta d'activitats Montserrat Recasens (country en línia), Mònica Grau (manualitats), Fina Alcántara (*patchwork* i costura), Carme Mirabete (puntes al coixí), Núria Hombrabella (llengua anglesa) i Gabi Robles (castanyoles).

AL CENTRE HI TROBARÀS

SECCIONS

TEATRE
REPRESENTACIONS TEATRALS,
LECTURES TEATRALS I DE POESIA
COR POBLENOU
ESBART MONTSENY
ACTIVITATS DIVERSES
TALLERS DE MANUALITATS, PATCHWORK, ANGLÈS, ESTIRAMENTS, PUNTES AL COIXÍ, COSTURA
FOMENT D'ACTIVITATS CULTURALS
TERTÚLIES LITERÀRIES,CAVA CONCERT, VISITES CULTURALS, EXCURSIONS, CONFERÈNCIES

AULES I TALLERS
AULA DE MÚSICA
ESTUDI DE DANSA CLÀSSICA
TALLER DE TEATRE MUSICAL
AULA DE DIBUIX I PINTURA
TALLER DE COUNTRY EN LÍNIA
CURS DE CASTANYOLES
PASSEJADES AMB HISTÒRIA
SARDANES

ACTIVITATS SOCIALS
CAMPIONAT DÒMINO PER PARELLE,
GRUP DE VIDA CREIXENT

TRAPELLA

Podem estar ben satisfets

L'obra *Trapella* es va estrenar el mes de maig i s'ha tornat a representar el 15 i 16 de setembre, coincidint amb la Festa Major del Poblenou. *Trapella* és una adaptació del llibre de ficció infantil *Matilda*, de l'autor Roald Dahl, que ha tingut molt d'èxit, fins al punt que ha estat portada al cinema i també se n'ha fet una adaptació musical.

L'argument parla de Matilda, una nena molt intel·ligent que neix en una família que ni l'entén ni la vol, i que no valora les seves aptituds. Ella se sent una nena incompresa fins que, a l'escola, coincideix amb la senyoreta Honey, que és la primera persona que l'estima tal com és. Tot aquest relat es desenvolupa amb l'existència d'una directora malvada, que té atemorits alumnes i professors, i la descoberta dels seus poders de telecinesi, que porten l'obra a un final just, divertit i feliç.

En la representació feta pel grup de teatre del Centre hi han intervingut més de 40 actrius i actors de diferents edats. Durant l'obra s'ha pogut gaudir de diverses coreografies, cançons i imatges projectades. També s'ha volgut representar la prodigiosa ment de la Matilda escenificant els personatges que Matilda s'imagina i donant un toc blau a tots aquells pensaments que la Matilda té.

El paper principal, la Matilda, ha estat interpretat per dues joves actrius de la casa en cadascuna de les funcions, i això també s'ha repetit en altres papers de l'extens repartiment de l'obra. En definitiva, un munt de canalla a dalt de l'escenari que ho ha fet molt bé i ens ha fet passar una bona estona.

Judit Argullós

Com sempre… però no ben bé

El dissabte 8 de setembre, el Centre va iniciar els actes de la Festa Major del barri amb la tradicional demostració de country en línia al davant de la ludoteca M. Gràcia Pont. I quan els balladors encara intentaven recuperar l'alè, ja començava el també tradicional sopar al pati de l'entitat.

L'endemà, a dos quarts de dotze del matí, un bon nombre de socis va assistir a la missa de Festa Major, a l'església de Santa Maria del Taulat, que aquest any va presidir el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, Soci d'Honor de la nostra entitat.

A dalt, Eduard Martínez, Maria Arenillas, Andreu Aldea, Patrícia Gomà, Carolina Albés, Raimond Blasi, Josep M. Recasens, Ester Capella, Jordi Asensio, Alfred Bosch, Genís Boadella, Trini Capdevila, Josep Navarro, Lourdes Arrando, Montserrat Mirabet i Rosa M. Lorda. A baix, el pare Joan Recasens, monjo de Montserrat i fill del Poblenou, que va venir a acompanyar el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, que saluda el president del Centre.

En acabar la cerimònia, tots –l'Abat Soler inclòs– es van traslladar fins al Centre per tal d'inaugurar l'exposició organitzada per la Secció d'Activitats Diverses, amb obres dels assistents als tallers de manualitats, pintura a l'oli, puntes al coixí, costura i *patchwork*. I aquí ens vam trobar amb la primera situació que no va ser ben bé com sempre, ja que la inauguració va anar precedida de més parlaments que mai. Va començar les intervencions el president del Centre, Josep M. Recasens, i el van seguir Raimond Blasi, regidor del Districte, Alfred Bosch, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, l'Honorable Consellera de Justícia de la Generalitat de Catalunya, Esther Capella, i, finalment, l'abat Josep M. Soler. I, un cop refets de tant de discurs, cap al pati a compartir el tradicional vermut de germanor.

El dimarts dia 11, Diada Nacional de Catalunya, va començar amb la tradicional Trobada de Puntaires que, un any més, va aplegar, a la vorera del davant de l'entitat, un bon nombre d'entusiastes practicants d'aquest art tan delicat com són les puntes al coixí. I, havent dinat, un significatiu nombre de socis, familiars i amics, se'n va anar a participar a la manifestació de la Diagonal.

I arribem al dimecres 12, que incloïa una autèntica novetat, ja que al programa hi figurava un concert que, sota el títol de "Música a la fresca", havien d'oferir, al pati de l'entitat, alguns dels professors de l'Aula de Música del Centre. I la novetat era que aquest concert substituïa la tradicional sessió de Lectures Teatrals que es feia el dijous. Però aquesta novetat va anar acompanyada d'una altra de no prevista, i és que la pluja va impedir que el concert es fes al pati i es va haver de fer dins del bar. Per tant, el títol previst de "Música a fresca" hauria pogut ser substituït perfectament per "Cafè concert". Hi van intervenir l'Anna Roma, professora de cant líric, l'Olga Fañanàs, professora de cant modern, Genís Lleopart, professor de guitarra, i Gerard Fusté, professor de piano. I la veritat és que el concert va resultar molt reeixit, tant pel repertori escollit com pel nivell de les interpretacions.

I del dimecres al dissabte 15, amb la primera de les dues noves representacions previstes del muntatge *Trapella*, que ens van tornar a oferir un bon nivell interpretatiu de la colla d'infants i joves integrants de la pedrera de la nostra Secció de Teatre, fet que ens permet mirar al futur amb optimisme.

I amb la segona representació, el diumenge, es van cloure els actes d'aquesta Festa Major 2018 que, en general, ha estat com sempre, però, com hem vist, no ben bé.

"Amb la festa construïm país"

Reproduïm el discurs de l'Honorable Consellera de Justícia, Ester Capella, a l'acte d'inauguració de l'exposició de la Secció d'Activitats Diverses, durant la Festa Major.

"Avui ens aplega la Festa Major per commemorar moltes coses alhora. És bo que nosaltres, malgrat la situació en què ens trobem, amb presos polítics i amb persones a l'exili en ple segle XXI, tinguem moments per celebrar tot el que es pugui celebrar. És bo que celebrem, que festegem i que treballem conjuntament per poder treballar i festejar.

Avui també commemoràvem el 150è aniversari de la parròquia de Sta. Maria del Taulat. Vull agrair a mossèn Francesc Romeu la gran feina que ha fet, especialment en moments de dificultats socials, ja que ha estat capaç de cosir i recosir i empoderar els veïns i veïnes per tal que intervinguessin en aquelles situacions que, des de les institucions, no es podien abordar del tot. També amb aquesta capacitat d'associar i d'acompanyar els joves en moments d'incertesa. Moltíssimes gràcies en nom del govern de Catalunya.

Vull agrair al Centre Moral i Cultural la feina que ha fet durant tots aquests anys i que fa. El país és fruit de tot això: del Centre Moral, d'altres associacions, d'altres entitats que han traspassat, que s'han traslladat, que han empoderat, que han treballat per valors essencials que no poden defugir, com la llibertat, la igualtat, la fraternitat… principis que ens fan i que ens defineixen com a país. No podem renunciar a continuar treballant conjuntament des de les associacions, des de les entitats, perquè aquest és el país, això és el que ens defineix; treballar des de la diversitat, des de la diferència. Avui aquí ens apleguem diferents grups polítics. Per tant, amb aquesta capacitat que tenim com a país, construir des de la suma, mai des de la resta. Això és Catalunya, això és el nostre país: diversitat, capacitat de treballar conjuntament; capacitat més els valors que abans deia (llibertat, igualtat, fraternitat) i la voluntat ferma de no defallir en allò que són els nostres valors i en el que és la nostra cultura.

Deia abans que nosaltres estem passant per moments de defalliment, dificultosos. Catalunya ha estat històricament així. Dels moments de dificultat, de defalliment, sempre ha emergit aquest país, capaç de transformar, de tirar endavant i no resignar-se. És això el que som com a país i no ens resignarem a no ser-ho.

Vull agrair la presència del pare abat de Montserrat. Ens uneixen molts valors. Montserrat ha estat el bressol i la resistència del que hem estat com a país; ara també ho és. Voluntat ferma de compromís, de diàleg, de treballar conjuntament amb les institucions per afrontar la llibertat de cadascun dels nostres presos polítics i el retorn dels exiliats. Treballem conjuntament des del diàleg, des de la convivència i amb voluntat de construir un país lliure i pròsper.

Gaudim de la festa, perquè amb la festa també construïm país."

Inici engrescador

Dissabte 27 d'octubre, a les 7 de la tarda, tenim el concert inaugural de la XIV temporada del Cava Concert. Hem escollit per a l'ocasió una proposta molt especial, que ens omple de satisfacció i d'il·lusió poder portar al Centre: la pianista Laura Farré Rozada ens proposa *The French Reverie*, en el qual interpreta obres d'autors com Olivier Messiaen, Philippe Manoury, Joel Järventausta, Ofer Ben-Amots, Henri Dutilleux, Thierry Escaich i Vladimir Djambazov, noms tots ells poc coneguts dins de la nostra programació habitual.

The French Reverie (*El somni francès*) ens submergirà en el calidoscopi de la música clàssica francesa del segle XX, de la mà d'una jove, però ja molt reconeguda i valorada pianista i matemàtica catalana, especialitzada en el repertori dels segles XX i XXI.

Es tracta, sens dubte, d'una fantàstica oportunitat per conèixer i gaudir d'aquestes bellíssimes obres musicals que segur que us atraparan d'emoció.

La següent cita és el 17 de novembre, i serà dedicada a Claude Debussy, en l'any que commemorem el centenari de la seva mort. El pianista Jordi Vilaprinyó, ben conegut en aquests cicles, ens oferirà un monogràfic de Claude Debussy per a piano sol, que amb el títol de *Preludis i Imatges*, interpretarà el primer llibre de les *Imatges* i el primer quadern dels *Preludis*.

El següents concerts estan programats per els dissabtes 19 de gener, el 9 de febrer, el 9 de març, el 27 d'abril i l'11 de maig, sempre a les 7 de la tarda. Us hi esperem a tots.

La pianista Laura Farré, que actuarà el 27 d'octubre

Jordi Vilaprinyó

Nous reptes per a l'Esbart

Un any més seguim sobre els escenaris ballant i gaudint de la nostra dansa, que ens fa vibrar tant als qui la duem a terme a dalt de l'entarimat, com als qui la veuen asseguts des del pati de butaques.

L'Esbart no està format només pels dansaires. L'Esbart està format per totes aquelles persones que ens segueixen a les diferents actuacions que realitzem durant l'any, pels qui ens aplaudeixen després de cada actuació, pels familiars, amics.

Si estàs llegint aquest breu text, és perquè t'interessa la nostra activitat i només per això ja et volem donar les gràcies.

Els esbarts estan desapareixent. Hi ha moltes persones que desconeixen què són, tot i tractar-se d'una combinació de danses pròpies de la nostra terra, i que són part d'un folklore i una tradició que hem de mantenir. El nostre grup està obert a totes aquelles persones que, com nosaltres, estimin la dansa i vulguin venir a ballar. No importa si no ho has fet mai o ets un veterà, el que ens uneix és la passió pel ball i això és suficient per salvar qualsevol obstacle i gaudir tots junts.

Si aquest petit article t'ha despertat l'interès, t'esperem els dijous a les 22.00 h al Centre, on assagem cada setmana. Comencem la temporada amb il·lusió i amb la vista posada a l'actuació de la Sagrada Família, en què, com cada any, sorprendrem el nostre públic amb uns balls que segur que arrencaran més d'un de la seva butaca.

Un cop més, gràcies pel vostre interès i ens veiem sobre els escenaris!

Marta Ponsa

Ha començat el curs

La Festa Major del nostre barri ens indica dues coses: que gairebé s'ha acabat l'estiu, és a dir, que per a alguns s'han acabat les vacances, i, per altra banda, que comença un nou curs.

Quan comença el curs escolar, acadèmic, a la nostra entitat es posen en marxa tots els tallers, sessions i activitats que preparem per a tots vosaltres: activitats per a tots els gustos i edats, si és que hi ha edat per compartir coneixement i aprendre. Des de la Secció d'Activitats Diverses ja tenim programats els cursos de Manualitats, Pintura a l'oli, Puntes al coixí, *Patchwork*, Anglès, Estiraments, Costura i Castanyoles.

Com podeu apreciar, no ens estem de res i cobrim un ampli ventall de possibilitats, des de la música, amb l'aprenentatge de fer sonar unes castanyoles, fins a les classes de llengua anglesa, passant per conèixer com es treballa amb l'agulla i el fil o com s'agafa un pinzell per començar a expressar amb pintura tot allò que ens agrada i que volem copsar. Tot això per posar en marxa i en forma el nostre cervell i la nostra ment. Però no oblidem que a les classes d'estiraments posem en forma el nostre cos, per no perdre el ritme i sentir-nos àgils. Que ja ho diu la dita llatina: *mens sana in corpore sano*.

Valor afegit

Però venir als nostres cursos té, a més, un valor afegit: en tots ells trobareu bon ambient i cordialitat, amistat i companyonia i aprendreu tot passant una bona estona.

Com a novetat per a aquest curs, tenim les noves tècniques que ens ensenyarà la nova professora de pintura i dibuix, la Neus Martín.Bé, ella ja va començar a meitat de curs passat, i continua amb nosaltres, aportant noves tècniques i recursos que ben segur que us interessaran. Que no heu agafat mai cap pinzell? I què! Veniu i proveu-ho, segur que descobrireu l'artista que porteu a dins.

Que no us atreviu a parlar anglès? I si ho proveu? Així, en els vostres viatges, sempre podreu gaudir molt més i sobretot entendre aquelles cançons que ens agraden i que la seva llengua original és aquesta. I així, amb l'agulla, la roba i els fils... No us agradaria poder costumitzar aquelles peces de roba que ja no porteu però que us sap greu llençar? Doncs veniu i la Fina us ensenyarà com fer-ho.

De possibilitats, com veieu, us

XANUIS
SERVEIS DE NETEJA
Tel. 93 300 08 06

LA BRUTÍCIA NO SE'NS RESISTEIX. 25 ANYS DE SERVEI ENS AVALEN

XANUIS és una empresa de serveis de neteja amb un gran equip de professionals i una llarga experiència en la gestió de neteja d'edificis i locals.

• Si desitgeu oblidar-vos de:
1 - Problemes de neteja i de personal.
2 - Absentismes laborals, baixes, substitucions, vacances, formalització de contractes.
3 - Haver d'estar pendent dels serveis i de la seva realització.

• Si desitgeu:
1 - Tranquil·litat per tenir contractada una empresa seriosa i solvent davant Seg. Social i d'Hisenda
2 - Saber que la vostra oficina/casa estan sempre impecables.
3 - Tenir un servei de neteja perfecta per a les vostres necessitats i possibilitats.

- Som especialistes a rebaixar els costos als nostres clients.
- Realitzem estudis econòmics gratuïts.

XANUIS@XANUIS.ES C/ AUSIAS MARC, 144 – 08013 BARCELONA XAVIER MOLINA 93 300 08 06

n'oferim moltes, de vosaltres depèn aprofitar-les o no. Nosaltres us hi esperem, com cada inici de curs.

Veniu, pregunteu, informeu-vos-en i assistiu a alguna sessió per provar si us agrada i si us hi trobeu a gust.

I no oblidem que enguany tenim novetats a l'Aula de Música que dirigeixen l'Olga Fañanàs i en Gerard Fusté. Apropeu-vos i parleu amb ells, us informaran de tots aquests canvis.

En fi, només ens queda desitjar-vos un bon inici de curs, ple de coses interessants per aprendre i gaudir, i, sobretot, per passar bones estones. No oblideu que, en sortir de les classes o en arribar, podeu fer un cafetó o prendre un refresc acompanyat d'un entrepà o d'una pasta al bar de la nostra entitat. Tot ho teniu a punt per passar bones estones, xerrar, compartir amb els amics i aprendre. Què més voleu?

Núria Hombrabella

Nova etapa del web del Centre

Si res no s'ha torçat, quan llegiu aquest article ja estarà en servei el nou web del Centre. Gràcies a l'impuls de la Junta Directiva, l'ajuda de la Federació d'Ateneus de Catalunya i l'esforç del nou equip de comunicació virtual, tornem a ser a la xarxa i visibilitat després d'uns quants mesos d'apagada virtual.

Abans de parlar del nou projecte, és just agrair la tasca feta a totes les persones que s'han ocupat d'obrir camí en aquest àmbit, començant pel qui en va ser el pioner al Centre, en Jesús Franquesa. Gràcies a ells, el Centre va començar a tenir presència a internet i a les principals xarxes socials. Començar mai no és fàcil, ja ho sabem.

És més senzill continuar un camí obert. Tens més possibilitats d'èxit, si pots observar com han funcionat les coses inicialment i descobrir quines han estat les mancances del projecte. És responsabilitat del nou equip, doncs, donar continuïtat i millorar la feina que s'ha fet fins ara per dotar el Centre d'eines digitals adequades a la capacitat de l'entitat i a l'entorn en què desenvolupem les nostres activitats.

Els continguts del nou web del Centre no s'han modificat gaire. Sí que canvia l'estructura i la forma en què es distribueixen les dades. Però les dades, en elles mateixes, no canvien. La informació de les seccions, serveis i escoles que s'agombolen a redós de la nostra entitat, les activitats que s'hi fan, l'agenda, la galeria de fotografies...

La navegació és molt senzilla i intuïtiva. I la voluntat és anar-la millorant perquè cada vegada sigui més senzill trobar la informació el més ràpidament possible.

El canvi realment important no es veu, però esperem que es noti. El canvi es troba en l'estructura de l'equip de Comunicació Virtual. Un equip sòlid, robust, amb molta il·lusió, un repartiment de responsabilitats clar i uns compromisos realistes a la seva capacitat i dedicació (podeu trobar-los en l'apartat de "Catàleg de serveis" del web). I també en la manera com s'estructura la relació amb els diversos agents que hauran de fornir els continguts que es publicaran al web, a les xarxes socials o que rebreu directament a casa a través del correu electrònic.

No cal dir que serà un projecte dinàmic, en millora contínua. Així mateix, estarem oberts a suggeriments i a propostes de millora. Si és a les nostres mans, les procurarem atendre amb diligència.

Amb una bona sintonia entre els diferents agents que configurem aquesta gran família que és el Centre i un bon seguiment dels protocols de treball, estem segurs que la comunicació virtual del Centre complirà amb les expectatives que ens hem fixat. De tots plegats depèn aconseguir-ho.

Equip de Comunicació Virtual

Una programació engrescadora

La programació de la temporada teatral del Centre per al curs vinent (el 2018-2019) presenta un engrescador llistat de grans títols, alguns ja ben coneguts i amb història al darrere en el nostre escenari, i d'altres fets pel quadre escènic de l'entitat però que resulten d'allò més atractius de veure.

Al setembre, per la Festa Major del Poblenou, els més joves de la Secció de Teatre van repetir l'èxit del passat mes de maig: *Trapella*.

Per l'octubre, ja està a punt *El nom*, que adapta al català el text escrit a quatre mans per Matthieu Delaporte i Alexandre de la Patellière, dirigida per Alícia Nicolàs.

Al novembre tindrem l'ocasió de veure *El vergugo*, versió teatral de la genial pel·lícula del 1963 de Berlanga, que dirigirà Josep F. Salcedo.

Els diumenges 16 i 30 de desembre i 13 de gener, es faran les tradicionals representacions de *L'Estel de Natzaret* ("els pastorets del Poblenou"), com sempre amb canvi de repartiment.

I per la Nit de Nadal i el vespre de Sant Esteve, la Secció de Teatre presenta la comèdia *Punt de creu*, dirigida i protagonitzada, com tantes vegades en aquestes dates, per en Lluís Casanova.

L'Estel torna per aquest Nadal amb tres representacions: els diumenges 16 i 30 de desembre, i el 13 de gener

Al febrer torna a l'escenari de l'entitat *El Mikado*, la popular i divertida opereta de Gilbert & Sullivan, que ja va encisar-nos el 1991 i el 2001, en un esforç conjunt de col·laboració entre el Cor Poblenou i la Secció de Teatre. La direcció, com ja va passar ens els dos casos anteriors, és d'Antoni Roig.

El mes de març, Enric Folch ens presentarà la seva obra *Els versos Fènix*, que també dirigirà.

A l'abril, torna un altre musical marca de la casa: *J. C. Superstar*, de Lloyd Weber & Tim Rice, dirigida per Joan Olivé. Després del gran èxit assolit ara fa dues temporades, continuen les ganes de tornar-la a fer... i de tornar-la a veure.

Pel maig, pujaran a l'escenari les actrius i els actors d'*Agost*, de Tracy Letts, dirigida per Xavier Oliver.

I per al mes de juny, està programada la cloenda de temporada a càrrec de *Shirley Valentine*, de Willy Russell, dirigida per Josep Beltran.

El Centre a Sales de Llierca

Com cada estiu des de fa uns quants anys, la Secció de Teatre del Centre va portar una obra a Sales de Llierca. La Carme Canet i el Lluís Girbau hi estiuegen, i són els principals impulsors i organitzadors de la iniciativa, amb la inestimable col·laboració de l'alcalde del poble, en Miquel Palomeras.

Aquest any ens van oferir *Tribut a Les Luthiers,* un recull d'esquetxos del famós grup argentí humorístic i musical.

Els darrers anys, sempre l'últim divendres d'agost (que algun any ha estat el primer de setembre, tot depèn del calendari), la Secció de Teatre ha representat una obra ja estrenada a la nostra sala d'espectacles.

És així com en els darrers anys els de Sales de Llierca han pogut gaudir d'*El Crèdit*, *Somni d'una nit d'estiu*, *Noies de Calendari*, i molts altres espectacles. El primer cop que es va anar a Sales, ja fa un munt d'anys, va ser per representar-hi *El mètode Grönholm,* del nostre amic i consoci Jordi Galceran.

I fins l'any que ve, si Talia ho vol!

El Mikado, principi i final

Quan el 1991 ens vam embrancar en el muntatge d'aquesta opereta —que sis anys abans havia presentat Dagoll-Dagom per primera vegada a Catalunya—, poc ens podíem imaginar que aquell cor de 24 veus que es va constituir per cantar les parts corals de l'obra (de les quals, per cert, Dagoll-Dagom havia prescindit) es convertiria en una secció del Centre que l'any 2006 celebraria les seves Noces d'Argent i que encara segueix en actiu.

Montserrat Segarra i Monserrat Plans en una actuació del Cor

Però la història, que podeu llegir amb tot detall a les pàgines 267-275 del *Llibre del Centenari del Centre* **(*)**diu que, com a conseqüència de l'èxit d'aquell primer *Mikado,* van venir moltes altres obres, fins a trobar-nos, de sobte, vivint una inoblidable etapa com a cor titular de la companyia Òpera de Barcelona i participant en unes magnífiques produccions, amb solistes, orquestra simfònica i direcció del mestre Adrià Sardó, etapa que es clouria l'any 1998 amb una versió de concert amb piano de *Il Trovatore* al Casal del Metge.

I seria a partir de 1999, amb les primeres audicions del famós *Rèquiem* de Mozart amb orquestra simfònica i direcció de Salvador Brotons (a qui no podrem agrair mai prou que tingués la deferència de dirigir-nos i arribés a considerar-nos amics), que arrencaria l'etapa actual.

També és bonic de recordar actuacions en espais tan emblemàtics com la catedral de la Seu d'Urgell, el monestir de Montserrat, la basílica del Pi i el monestir romànic de Sant Miquel de Cuixà, als peus del Canigó. I quan, per celebrar els 20 anys del cor, vam anar a Roma i vam poder cantar a la basílica de Santa Maria Maggiore i a l'Institut Pontifici de Música Sacra.

I tot això alternant-se amb altres projectes, fins a arribar als concerts d'aquest últim Nadal.

I va ser en acabar els esmentats concerts d'aquest Nadal passat, a Sant Francesc d'Assís i a Santa Maria del Taulat, que vam arribar a la conclusió que, després d'estar 27 anys ininterrompudament al capdavant del cor, potser havia arribat l'hora de passar el relleu a persones més joves, que poguessin aportar noves idees i dinàmiques de treball i asseguressin la continuïtat de la Secció.

La veritat és que prendre aquesta decisió no ha estat fàcil, perquè són moltes les vivències compartides amb moltes persones amb les quals, més enllà de l'activitat musical, s'han establert relacions d'amistat. Però, si l'esperit s'hi resistia, el cap ens deia que era el moment adequat, i així ho vam comunicar als cantaires i, tot seguit, a la Junta Directiva.

Un cop presa la decisió, calia trobar la manera més adequada d'acomiadar-se i se'ns va acudir que ho podríem fer, si al cor i a la Junta els semblava bé, tornant a muntar la mateixa opereta amb què vam començar, l'any 1991, és a dir, *El Mikado*. I com que al cor li va semblar bé i a la Junta també, tancarem el cicle amb aquest espectacle bonic i divertit, i que la immensa majoria de cantaires actuals no han fet mai (tot i que es va repetir l'any 2001 per celebrar els 10 anys). I, de passada, allunyarem del comiat qualsevol aire de tristor, tot i que la processó vagi per dins.

I ja només ens falta donar les gràcies a tothom que ha fet possible aquesta meravellosa aventura de quasi trenta anys. En primer lloc, als cantaires, gairebé 300 i alguns fidels des del primer dia, i als membres que han anat passant per la comissió i hi han destinat temps més enllà dels assajos. Després, als integrants dels successius equips de direcció: la Montserrat Plans, l'Anna Roma, la Meritxell Coma i, més recentment, el Mario Miralles i l'Aurora Miró. També a la Secció de Teatre, a l'Esbart Montseny i al Ballet de Carles Ibáñez, sempre a punt per col·laborar. I, fonamentalment, a les successives juntes directives, que han donat suport per fer possible tots els projectes proposats.

Així doncs, si no hi ha res de nou, ens acomiadarem amb quatre representacions d'*El Mikado,* que es faran els dies 16, 17, 23 i 24 de febrer de l'any vinent, just quan es compliran 28 anys exactes de l'inici dels assajos del primer muntatge, i a les quals us convidem a assistir.

Una forta abraçada a tothom!

Montserrat Segarra
Antoni Roig

(*) *NOTA: i també, afegim, a l'entrevista a l'Antoni Roig que teniu en aquest mateix butlletí. Per estalviar repeticions, hem suprimit alguns paràgrafs d'aquest text.*

La memòria revisa la història

El procés

El procés és una de les obres més conegudes del seu autor, Franz Kafka (Praga, 1883 - Kierling, 1924). De família jueva, el seu pare, Herman —amb qui mai va tenir una bona relació—, el va obligar a estudiar dret i es doctorà el 1906. Va treballar a diversos bufets d'advocats i a dues companyies d'assegurances. Kafka dominava l'alemany i el txec, però quasi tota la seva producció literària la va escriure en alemany.

El procés aborda la indefensió davant la justicia, i fa palesa la corrupció a petita i a gran escala. El fatalisme de l'autor sembla que vulgui destruir el protagonista, anomenat Joseph K, una persona jove, vital i emprenedora, que ostenta un càrrec important en un banc. Un dia, abans d'anar a treballar, és acusat d'un delicte que ell desconeix. Aquest és l'inici de la novel·la, situada a principis del segle passat, que menarà a la destrucció definitiva del protagonista.

En un relat molt dens, l'autor impregna d'una tela d'aranya "K" i hi afegeix uns personatges que, en comptes d'ajudar-lo, encara el porten a desconfiar d'ells. La seva informació per defensar-se empitjora, sobretot amb la figura de l'advocat, i molt especialment amb la noia que li fa de criada i infermera.

El final de la novel·la és coherent amb el que Kafka ens aporta en altres relats i que coneixem gràcies al fet que Max Brod, amic i marxant de Kafka, va desobeir-lo, ja que Kafka volia que Brod destruís tot els escrits que ell considerava inacabats.
Cal fer notar que l'adjectiu kafkià ha deixat empremta com a sinònim d'absurd, complicat, enrevessat. El procés és un cas paradigmàtic d'aquest adjectiu. Així es va evidenciar en una tertúlia en què hi va haver molta unanimitat a destacar el paral·lelisme (salvant les distàncies) entre els fets descrits per Kafka i la situació que s'està vivint a casa nostra. Com sempre, la participació

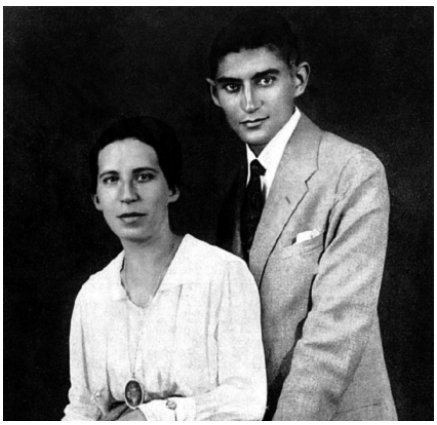

Franz Kafka amb Felice Bauer

dels tertulians va ser molt entusiasta. Diverses persones van fer notar la diferència observada amb la lectura d'*El procés* al cap dels anys de fer-ho per primera vegada, i també es va recordar que, d'aquesta novel·la, Orson Welles en va fer una adaptació per al cinema que va tenir força èxit.

Miquel Coma

L'últim cató

Com ja hem dit moltes vegades, a l'agost tot el Centre s'atura menys les tertúlies literàries. Aquest any no va ser cap excepció, i una quinzena de persones ens vam trobar per comentar la novel·la de l'escriptora alacantina en llengua castellana Matilde Asensi *L'últim cató*.

L'últim cató és una novel·la històrica d'intriga, d'aquelles que van començar a posar-se de moda amb *El nom de la rosa,* d'Umberto Eco, i van tenir el seu punt culminant amb *El Codi de Vinci,* de Dan Brown. Societats secretes, robatoris, assassinats, corrupció, el Vaticà... Vaja, un munt d'ingredients i de personatges per crear un ambient misteriós, màgic i truculent, òptim per enganxar el lector. I, naturalment, amb el *happy ending* pertinent.

En general, els tertulians vam coincidir a considerar *L'últim cató* com una novel·la desengreixant, una mica massa fantasiosa (massa Harry Potter o Indiana Jones) i un xic tramposa (massa sovint l'autora s'ho fa venir bé per als seu interessos d'una manera massa evident), però ben documentada, entenedora, lleugera, digerible i interessant. Una bona novel·la estival per llegir assegut a la gandula mentre es contempla el paisatge i es degusta una beguda refrescant (amb o sense alcohol, al gust del consumidor).

Entre tots vam aclarir-nos mútuament els punts foscos que a cadascú li havien quedat. Entre tots, doncs, vam acabar de "quadrar" aquelles situacions en les quals la imaginació de Matilde Asensi havia superat la capacitat d'enteniment d'alguns. Vam aprofitar, també, per viatjar per Itàlia i tot l'imperi bizantí per acabar a la misteriosa Abissínia i enfonsar-nos al fons de la terra per descobrir el paradís terrenal (Alerta! No confondre amb el Jardí de l'Edèn!).

En resum, ens ho vam passar bé. Bé, sempre ens ho passem bé, però aquesta vegada el "bé" tenia un sentit d'espectacle desenfadat, de conversa intranscendent, de bona estona amb els amics. Molt estival, molt de vacances, que és el que s'acostuma a fer el mes d'agost.

Eduard Martínez

Un cel de plom

Neus Català és la protagonista d'*Un cel de plom*, la novel·la de Carme Martí que vam llegir aquest setembre. Per ser curosos, de la història novel·lada d'aquesta resistent a l'horror dels camps d'extermini nazis. I per ser encara més curosos —tal com ens va dir l'autora de l'obra— cal puntualitzar que el que es vol preservar amb el llibre no és la vida de la Neus Català, sinó la memòria d'uns fets i de tantes dones que van morir i a les quals ningú ha donat veu.

Neus Català

L'autora, Carme Martí, hagués volgut acompanyar-nos a la tertúlia, però per diverses circumstàncies no va ser possible. Vam poder, però, tenir una llarga conversa telefònica amb ella, en la qual ens va fer fixar en diversos punts importants de la novel·la. Per exemple, la narració en primera persona, per fer més viscuda la realitat del relat. Els salts temporals, per realçar la durada d'alguna situació especialment colpidora; especialment en l'infame viatge en un tren de bestiar durant 5 dies fins al camp de Ravensbrück. També ens va explicar que ha fet una sincera amistat amb la Neus i la seva filla Margarita, amb qui va fer un viatge per conèixer de primera mà els camps d'extermini. Sobretot ens va voler transmetre la profunda passió que va posar en *Un cel de plom* i la intensitat i la certesa de tot el que s'hi conta.

Un cel de plom no ens narra només la vida als camps de concentració, sinó que dóna molta importància a l'abans i al després. La infància de la Neus Català al seu poble dels Guiamets, la joventut a Barcelona, la implicació en la Guerra Civil, la fugida a França, l'ingrés a la Resistència... La tornada del camp, refer la vida, l'organització de l'ajuda als refugiats, conservar la memòria...

La vida de la Neus Català ha estat un no parar mai. Sempre a punt per donar un cop de mà, per facilitar les coses, per alegrar els altres. I sempre amb la justícia i la veritat per davant. No és de les que s'ensorren, s'amaguen o es deixen comprar. Encara ara, amb 103 anys, és un exemple a la residència dels Guiamets on s'allotja.

La tertúlia va ser un reflex de la novel·la. Molta intensitat, una mica de ràbia, molta admiració, una mica d'història i anècdotes personals. Poques crítiques —o cap— s'hi poden fer. Queda, però, la gran pregunta per respondre: Per què? D'on surt tanta maldat? N'aprendrem mai? Estem repetint avui, en altres parts del món, el mateix que es va viure a l'Europa nazi?

Eduard Martínez

PROPERES TERTÚLIES

4 d'octubre: *La néta del senyor Linh,* de Philippe Claudel.
8 de novembre: *Frankenstein,* de Mary Shelley. Presenta Cati Parera.
13 de novembre: *Acte de violència,* de Manuel de Pedrolo. Presenta Jordi Trepat.

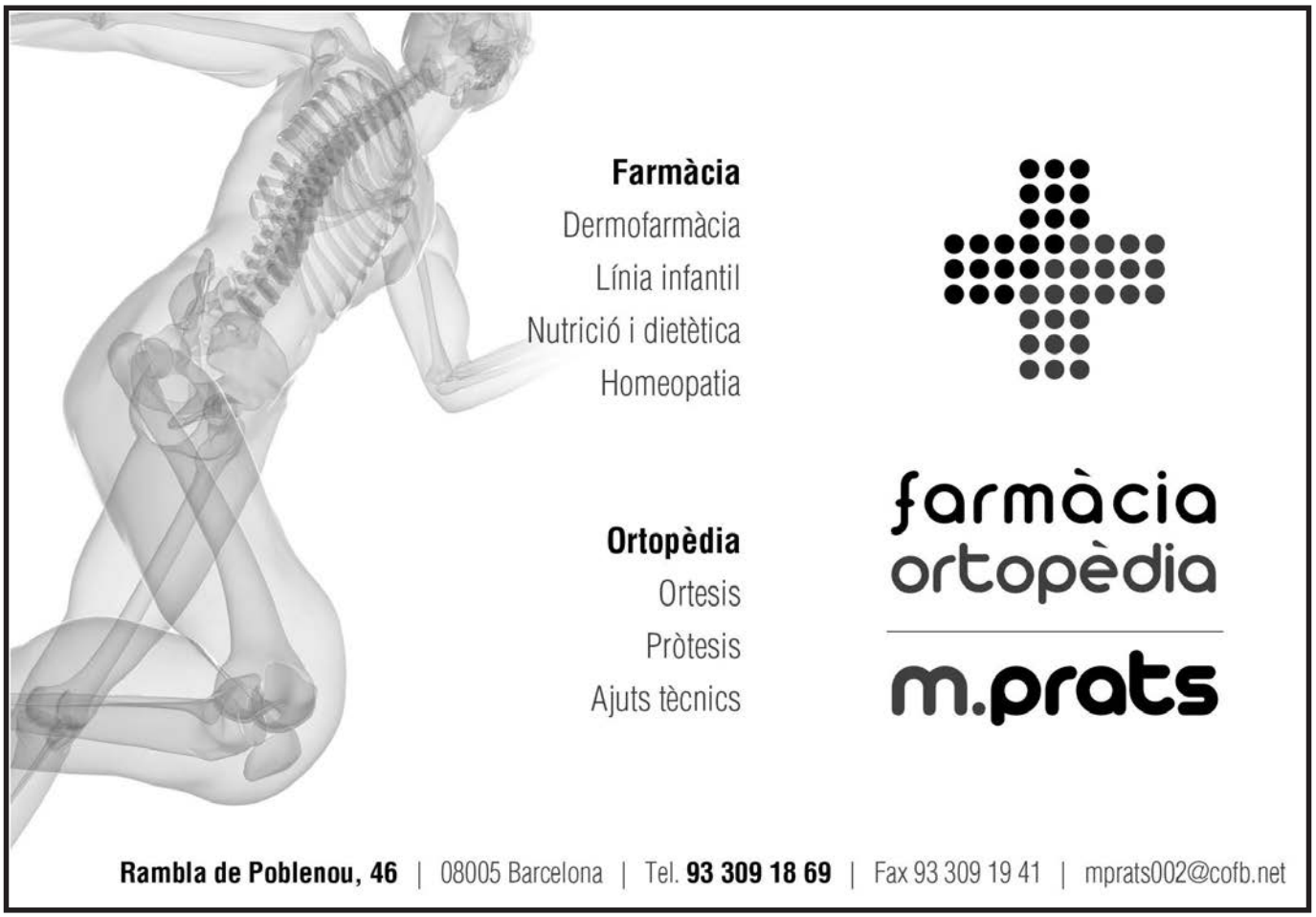

Assumpta Bruguera

Un any més, l'Assumpta segueix posant en valor poetes catalans poc coneguts. Enguany l'escollida ha estat la Rosa Fabregat. Aquest setembre ha fet 16 anys del que s'ha convertit en una aventura personal apassionant per a l'Assumpta: "Donar a conèixer un poeta viu de Catalunya a través de la seva obra." I nosaltres li ho valorem i li ho agraïm. Va ser a la Biblioteca de Can Saladrigas, i va estar acompanyada per les imatges de Xavier Saragossa, la música de Núria Bonet i per nombrosos amics.

Júlia Jové

La Júlia és al Teatre Condal de Barcelona participant al premiat musical de Broadway *Fun Home.* A més, el 24 de setembre, va fer el seu primer concert en solitari al Club Onyric, també al Teatre Condal, en un format íntim i personal, acompanyada de Marc Sambola a la guitarra.

Benjamí Conesa

El Benjamí és al Teatre Apolo interpretant diversos papers a l'obra *Sherlock Holmes y el Destripador*, basada en els personatges de Sir Arthur Conan Doyle, i dirigida pel nostre consoci Ricard Reguant.

Carme Canet

El 8 de novembre, la Carme dirigirà, a la Sala Beckett, la lectura dramatitzada de *Des del desert*, d'Albert Vilalta, de la qual ha fet també l'adaptació teatral. La podrem veure dins del cicle Terrors de la ciutat (Escenaris de conflicte i por).

Núria Recasens

Com en els darrers anys, la Núria farà de Satanàs a *L'Estel* del Centre. Però, si la posem aquí, és perquè aquest Nadal també té una cita important a *L'Estel* de Sarrià, on li han demanat que faci el Sant Miquel. I ha dit que sí, és clar. Segueix els passos del seu pare, que fa uns quants anys va fer de Satanàs a *L'Estel* de Gràcia.

Joan Olivé

S'ha estrenat la tercera edició de *Microescape*! Els qui el coneixem, sabem que està súper implicat en aquest projecte. Un projecte que va néixer ja fa quasi un any, que té més de 6.000 espectadors, 3 edicions, una edició per a nens, *Microescape Kids*,i properament se n'estrenarà la segona edició a Microteatro Málaga.

NECROLÒGIQUES

Nati Pérez Grau

Ha mort la Nati, una de les més veteranes de les tertúlies literàries. La Nati no fallava mai a les tertúlies. Asseguda al seu lloc habitual, entre el Jaume i l'Angelina. Atenta al que es deia i prudent en les seves intervencions. Poques, però encertades i amb molt de respecte per no ofendre ningú. Que descansis en pau Nati. Nosaltres, el teus companys de les tertúlies literàries, et tindrem sempre present. Era la mare de la Neus Medina i àvia, per tant, del Pau i l'Ona Rodríguez.

Andreu Balius

L'Andreu Balius, soci de la nostra entitat des de feia molts i molts anys, era una persona molt estimada al Poblenou. Va ser, durant molts anys, un dels col·laboradors més fidels a l'hora de posar anuncis en els butlletins i programes del Centre en diverses èpoques. Era el marit de la Mercedes Coll i el pare de la Immaculada Balius.

Pere Clarós Arquer

Pare, sogre i avi, respectivament, dels nostres consocis Pere i Salvador Clarós, Mercè Sidera, Eulàlia Clarós i Laura Clarós.

El nostre més sentit condol a familiars i amics.

Neus Munté

Dins de la voluntat de la Junta Directiva del Centre de donar a conèixer la nostra entitat a diverses instàncies polítiques i socials, ens va visitar la Neus Munté, que ha estat consellera de la Presidència de la Generalitat de Catalunya i portaveu del Govern, i actualment presideix el Partit Demòcrata Europeu Català (PDeCAT). A la fotografia, la veiem conversant amb el president del Centre, Josep M. Recasens, i amb l'Antoni Roig.

Alfred Bosch

L'escriptor i polític Alfred Bosch, que darrerament va fer de cicerone en la vista que el Centre va organitzar al Born Centre Cultural, i que ja havia vingut també a dues tertúlies literàries per comentar dos llibres seus, va fer una visita al Centre, convidat per la Junta Directiva. A part de visitar detalladament l'entitat i de protagonitzar els actes protocolaris de rigor, inclosa una nova signatura al llibre d'honor de l'entitat, va tenir un distesa conversa amb diversos socis al bar del Centre. Curiosament, va tornar poc després per participar en alguns des actes de Festa Major (vegeu la pàgina 7). No cal dir que tenim una bona relació, amb l'Alfred.

Vicent Partal

El juliol passat, en un acte organitzat per Òmnium Cultural de Sant Martí, amb la col·laboració de la Llibreria Etcètera, a la sala d'espectacles del Centre, va tenir lloc la presentació de l'últim llibre de l'escriptor i periodista valencià Vicent Partal, *Nou homenatge a Catalunya*. Mitjançant una conversa amb la representant de l'entitat organitzadora, l'autor va anar descrivint el contingut del llibre que, com el seu títol ja suggereix, remarca tot el que està vivint el moviment independentista català durant aquests darrers temps, amb una mirada al futur que, tot i els moments certament difícils actuals, ell veu amb optimisme. I després d'un animat col·loqui, en Partal va signar exemplars del seu llibre a tothom qui el va comprar.

UN ACLARIMENT I UN NOM RECTIFICAT

En el darrer número d'aquesta revista, l'article sobre la Mercedes Pastor no anava signat. I cal dir que era d'en Nicasi Camps, que, a més, aprofita per rectificar el nom d'una actriu que sortia a *El zoo de cristal*: la Victòria Duarte (i no Pascual com deia el peu de foto) una professional que ens havia aportat el prestigiós director del teatre Romea Francesc de A. Toboso.

Bonpreu

Ens trobareu al carrer Llull, número 200, entre Rambla del Poblenou i Marià Aguiló

SUPERMERCAT
www.bonpreu.cat

Era un adéu anunciat. A la pàgina 7, la Montserrat Segarra i en Toni Roig ens expliquen el seu desig de donar pas a gent més jove i amb més empenta en la direcció del Cor. Però hem volgut ampliar la informació al soci lector, de manera que hem entrevistat el Toni, perquè és una persona que, des de fa molts anys, és història viva de l'entitat. L'entrevista pot sorprendre als que no coneixen el seu passat *teatreru*. L'**Assumpta Bruguera** i la **Carolina Albés** s'han repartit les preguntes: la primera fa rememorar al Toni la seva etapa teatral, que en gran part va viure amb ell; la Carol se centra en el Cor, del qual també ha format part com a cantaire. El resultat és un bon capítol de la història de la nostra entitat.

"El cor és el que més m'ha enganxat"

Quins són els teus inicis teatrals?

Als anys 50 començo a fer teatre juvenil al Centre, amb una colla en què hi havia en Closas, l'Arbat, en Viñas, en Beltran, en Jaume Roca, la Mercè Oltra, la Rosa Ortells, la M. Carme Gili... Ens dirigia en Carles Mataró.

La primera obra que vàrem fer va ser *El prometatge* de la nena, en què jo feia, amb 16 anys, un paper de vell. La segona obra va ser *El tímid de dos quarts de deu*. Per a mi aquesta segona obra també va ser pràcticament l'última. Anys més tard, en Nicasi va voler que fes un paperet d'oficinista a la seva obra *Caminos en la noche*. Però és que actuar no m'ha fet mai el pes. A partir d'aquí, la meva relació amb el teatre es va aturar fins més endavant, ja com a director.

Com a director inicies un grup de teatre experimental. Com va ser aquest inici?

Amb la Francesca Sala ens coneixíem de petits. Ella participava en una obra de teatre amb les germanes Leria i en Manel Ferrer. Me'ls va presentar. I, en saber que tots cantaven, va començar una bona relació. I, amb en Manel Puyal i també d'altres que s'hi van afegir, vaig fer el primer muntatge sobre Martin Luther King, que es va estrenar el juny de 1970 a Sant Bernat Calbó.

Uns anys 70 molt productius, perquè també hi trobem el Grup Artístic Ignasi Iglesias G.A.I.I.

Sí, i amb muntatges com Antígona, d'Anouilh, la primera Maria Rosa, que vàrem portar a un concurs de Gràcia en què a la Francesca li van atorgar el premi a la millor actriu i a mi el premi de direcció artística. També la Sonata d'espectres, d'Ibsen, i el muntatge Un llarg i inacabat pelegrinatge, el de la raça negra als Estats Units, que vam representar al Casino l'Aliança el desembre de 1973, tot i que la nit abans de l'estrena ens va arribar una ordre de la policia dient que quedava suspesa pel tema que tractava. Amb en Nicasi vàrem anar al Govern Civil i els devíem convèncer, perquè ens van deixar representar l'obra. El motiu de l'espectacle era el 25è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans i estava patrocinat pel Club Amics de la Unesco i les revistes *Agermanament* i *Quatre Cantons*. Vam comptar amb la col·laboració del grup musical Arrels.

Els dies 1 i 2 de març de 1974 la vam representar al Centre Parroquial Sant Joan d'Horta. I va ser aquella nit de l'1 de març que, mentre es feia la representació, va arribar la notícia que, al cap d'unes hores, assassinarien Salvador Puig Antich. Podeu imaginar els sentiments que tots vam experimentar. El grup G.A.I.I. estava format per actors del Centre i per altres actors de fora que més tard es van integrar a la nostra Secció de Teatre.

I així, com a Secció de Teatre del Centre, ens trobem amb els muntatges...

Uns quants muntatges. Volia fer un teatre modern, compromès i sense apuntador. I només s'hi van apuntar dones. Vaig anar a veure en Xavier Fàbregas, responsable de l'arxiu de Institut del Teatre, que coneixia de l'Escola Adrià Gual. Li vaig explicar el tipus d'obra que necessitava i em va deixar llegir *El milagro del pan y de los peces*, de José M. Rodriguez Méndez. Em va agradar i la vàrem tirar endavant. La primera representació va ser al Centre i, després, el 16 d'abril de 1973, la vam portar al Teatre Romea, que en aquella època es podia llogar. Els tècnics del teatre, sota la direcció de Miquel Pedrola, ens van muntar un magnífic decorat i ens van ajudar molt.

També vam fer tres obres d'Espriu: *Antígona*, *Setmana Santa* i *Primera historia d'Esther*. Els muntatges eren molt agosarats per l'època. A Antígona actuàvem també al damunt del fossat dels músics, que, en aquell temps, encara hi havia. A *Setmana Santa* vàrem muntar una gran creu que ocupava tot l'escenari i els actors hi actuaven al damunt. Teníem un equip d'escenògrafs molt creatius: Xavier Soriano, Joan Murano i altres companys que els ajudaven. Després vindrien *La casa de Bernarda Alba* i *La zapatera prodigiosa*.

I també representacions a la Cova del Drac.

Amb el grup G.A.I.I. vàrem fer-hi dues representacions: *En alta mar*, de Slavomir Mrozeck, i *Res no és mesquí*, una evocació de Joan Salvat-Papasseit, en el 50è aniversari de la seva mort.

Però a la Cova del Drac també hi vaig fer muntatges professionals,

com *Pastichet-Perich*, un recull d'acudits d'en Perich que en Nicasi va anar enfilant per donar-los forma d'espectacle.
El Sr. Tordera, propietari de la Cova, m'havia posat en contacte amb l'actor Pep Torrents (EPD), que li constava que volia fer alguna cosa semblant, i va ser fàcil posar-nos d'acord. S'hi van afegir en Joan Borràs, l'Àlex Aixelà, l'Imma Colomer i la Nadala Batista. La música era d'en Josep Cots. Però al Pep Torrents li va sortir feina professional i em va demanar que ho dirigís jo. I la veritat és que m'ho vaig passar molt bé i els actors professionals em van ajudar molt.

El 1977 vaig muntar l'obra d'Alberto Miralles *Doni'm la vènia 6plau*, amb Albert Díaz, Núria Domènech, Roser Contreras, Àlex Aixelà i Pepita Llunell. I, com que vàrem enganxar tot l'enrenou de *La Torna* dels Joglars, havíem de parar els assajos quan passaven els escamots. Després la vàrem representar per Nadal al Centre, amb actors de la casa.

I del Centre al Romea, amb Cavall Fort, el 1976.

A les matinals del Teatre Romea vàrem portar-hi el muntatge *Les dones sàvies*, de Molière, en una versió per a teatre infantil d'en Nicasi Camps, que després representaríem al Prat, a Vic, a Ripoll, a Bescanó, a Cervera, a Valls, a Mataró... I fins i tot TV3 la va enregistrar amb realització d'en Ricard Reguant. I naturalment aquí, al Centre. A les primeres representacions hi feia un paper i va ser la primera vegada que vaig estar nerviós. Després ja el va representar sempre l'Antoni Borrull.

També fas ràdio, vinculat sempre al teatre.

El 13 de desembre de 1976 es crea Radio 4. Els dissabtes a la tarda, l'Eduard Elias i la Cèlia Motis presentaven el programa *Els amics de Radio 4*, petits espais en què participaven en directe els oients. Hi vaig dirigir un d'aquests espais, el dedicat al teatre, amb companys de la Secció de Teatre del Centre. Cada setmana presentàvem un autor català, amb petits fragments de les seves obres. Quan l'emissora preparava els actes de celebració del primer aniversari, ens van proposar de fer un muntatge al Teatre Romea. En Nicasi tenia al calaix l'obra *Un dissabte gris i trist*, premi Emili Vilanova als Jocs Florals de la Llengua Catalana celebrats a Munic. No l'havia estrenat mai i ens vam decidir per aquesta obra. Per a l'escenografia vàrem aprofitar el decorat que hi havia muntat per a l'obra *Flowers*, de Lindsay Kemp, que representava una companyia anglesa molt trencadora. I ens va anar molt bé aprofitar la passarella superior i l'extraordinari quadre luminotècnic que vam trobar.

L'obra la retransmetien per la ràdio i, de cop, van deixar de fer-ho. Ens van dir que era per l'hora... O potser va ser censura? No oblidem que l'obra suggeria, sense dir-ho, les últimes hores de Salvador Puig Antich. Després la vam fer aquí, al Centre. També vaig participar en un grup d'iniciatives patriòtiques que feia ràdio en català i, fins i tot, tenia una antena al Tibidabo. Amb ells vaig tenir ocasió de gravar un guió d'en Tísner amb l'Àlex Aixelà i la Rosa M. Sardá.

Parla'ns de la teva vinculació amb L'Estel.

Tot i estar apartat del teatre, de jovenet vaig fer el Somiel amb el meu cosí Miquel, que feia l'Asvherus, i també amb l'Àngel Arbat. Ho fèiem perquè veníem de l'Orfeó i cantàvem. Més endavant, dirigint *L'Estel*, en unes representacions em vaig donar el paper de Satanàs : vaig pensar que, si no me'l donava jo, no me'l donaria ningú, i en el moment de dir "Despertin ja els meus..." em vaig quedar afònic. I érem al pròleg. I ja mai més vaig fer aquest paper.... fins en una representació "de veterans".

Però, després d'uns anys sense fer-se, tu el reprens.

Sí. Reprenc *L'Estel* amb molta il·lusió, quan feia anys que no es representava. I vaig optar pel jovent en tots els papers, tot i que alguns actors joves venien de l'etapa anterior. I així es va recuperar la tradició de fer-lo cada any. Anàvem fent experiments escènics: tarimes, escales, aplics... i s'hi anaven incorporant nous actors, sobretot noies que cantaven i que feien classes amb la Montserrat Segarra. Quan en Carles Mataró va tornar al Centre, em va demanar de tornar a agafar ell la direcció de *L'Estel*. Em va semblar molt encertat. Jo ho havia fet durant gairebé vint anys.

D'on et va néixer la faceta de dirigir un cor?

Quan vaig començar a fer espectacles amb música (*Les dones sàvies*, *Els savis de Vilatrista*...) sempre encarregava la música a en Josep Cots (EPD) o a altres músics, perquè amb en Cots, la Francesca, la Maleni, en Manel Ferrer, i també amb l'Elvira Fernàndez, en Dionís Olivé, en Josep M. Martorell (EPD), en Pere Roca... havíem fet mil grupets i en Cots feia els arranjaments. Fins que un dia se'm va ocórrer de fer un espectacle en què hi hagués uns espirituals que havia harmonitzat en Cots, així com també els *Nocturns* de Mozart, que havia descobert a la Coral del Joncar. Això era al Centre, a finals dels 80. L'espectacle consistiria a cantar

els espirituals mig vestits "de negres" i els *Nocturns* amb vestits del segle XVIII, amb les perruques corresponents. Vam fer un grup de 13 actors-cantants i vam començar a assajar. I com que en Cots tocava el teclat i la Montserrat Segarra, que s'hi va afegir, tocava el piano en els *Nocturns*, jo, instintivament, vaig començar a dirigir les veus i vaig pensar: "Coi! M'agrada, això, i la gent fa cas!". Aleshores, de seguida vaig anar a fer un curs de direcció coral amb el mestre Cabero. Aquest espectacle el vam anomenar *Orfeo i Talia*, teatre i música, i després, davant de l'èxit, se'n va fer un altre, afegint-hi temes dels Beatles, que també va harmonitzar en Cots, i que vam titular *Una barreja insòlita*.

Un dia de l'any 90, se'm van presentar les germanes Colet i l'Esther Rodríguez (com a mínim recordo aquestes tres, no sé si hi havia algú més) i em van proposar de muntar l'opereta *El Mikado* en memòria d'en Toni Borrull. Jo l'havia vist feta per la companyia Dagoll Dagom i, tot i que m'havia agradat força, no m'havia pas passat pel cap de muntar-la. Però vaig comentar-ho a la Montserrat Segarra, vam decidir comprar la partitura i vam veure que, com tota opereta de finals del XIX, hi sortia un cor (el poble) del qual Dagoll Dagom havia prescindit. Aleshores ens vam animar i vam pensar que estaria bé fer-la, veient que teníem els actors adequats: en Lluís Casanova, en Jaume Miralles, en Xavier Casan, la Lina Pérez, la Mercè Oltra... Només calia formar un cor, i de seguida vam aplegar més de vint veus. I així va començar la història del Cor. Aleshores la Montserrat i jo, que havia fet el curs amb el mestre Cabero i ja em sentia més sòlid, vam creure que el cor no podia acabar amb *El Mikado*, i així va venir el *Jesucrist Superstar*. I fins avui.

Vas ser-hi, als inicis de la Coral del Joncar, amb en Josep M. Minguell?

Vaig ser a l'equip fundador i fent de cantaire durant uns tres anys.

I dirigint el cor del Centre, quants anys?

28 anys, des del 91 fins ara.

Els tens comptabilitzats?

De memòria, no. Però els tinc molt presents. Hem fet 12 concerts amb orquestra simfònica i dirigits per en Salvador Brotons, aquests sí que els tinc comptats. Des del primer *Rèquiem* de 1999 fins a l'últim, el de les noces d'argent del Cor, al Casino. A més del *Rèquiem*, hem cantat la *Missa de Glòria* de Puccini, una selecció d'*El Messies* de Händel, la *Missa de la Coronació* de Mozart, el Gran Concert del Centenari del Centre i el ja esmentat del 25è aniversari. També hem fet tres sarsueles: *La Dogaressa*, *Cançó d'amor i de guerra* i *Los Gavilanes*, i el musical *Els Miserables*...

Vau col·laborar també en els projectes d'en Josep Simorra.

Sí, això ve quan, el 1995, el senyor Simorra, que havia estat cantant d'òpera i havia fet la mili amb en Josep Casanova i es coneixien molt, li va dir que, ara que s'havia jubilat, volia fer de mecenes operístic, i que volia fer un concert amb cantants i orquestra simfònica. Li va dir que li ensenyés el Centre, a veure si reunia les condicions. Mentre el visitaven, en Casanova li va dir que aquí teníem un cor i li va semblar bé que hi participéssim. I com que va quedar content, l'any següent ens va proposar de fer el cor de *La Bohème* al Casino. I durant el 1997 vam participar en els muntatges de *Lucia di Lammermoor*, *Rigoletto* i *Madama Butterfly*. Però, quan el 1998 s'havia de fer *Il Trovattore*, es va suspendre i, per no perdre la feina feta, en vam fer una versió en concert al Casal del Metge. I aquí es va acabar la història de l'òpera.

Aleshores vam dir: què fem? I en Joan Serras va proposar de lligar-nos la manta al cap i fer el *Rèquiem* de Mozart. Però, per afrontar aquest un repte tan ambiciós, calia acomplir tres requisits: ampliar la plantilla, fer-nos un autoexamen de rigor, per veure si ho podríem dur a terme, i buscar un director, perquè una cosa és dirigir un cor i l'altra dirigir una orquestra simfònica. Com que l'Anna Roma coneixia el mestre Brotons, que feia poc que havia tornat dels Estats Units, li ho va proposar. I, com que va acceptar, vam fer el primer *Rèquiem*. I aquí va començar l'etapa que ha durat fins ara, amb concerts a la catedral de la Seu d'Urgell, les anades a Roma i a Cuixà i, sobretot, els *Rèquiems* a Valls, amb 1.100 persones de públic, i al monestir de Poblet.

Ara, amb aquest segon Mikado, tanques una altra etapa. Diguem que és la teva "jubilació" del cor.

Sí. La meva i la de la Montserrat, perquè creiem que ja hem complert la nostra tasca. I, a més, és que a quasi 80 anys, fa molta mandra sortir després de sopar. Però el Cor seguirà amb l'Anna Roma i l'Aurora Miró, perquè ara el que calen són idees i projectes nous.

El cor és el que més t'ha enganxat?

Sí, aquests últims anys, sí. Potser perquè és una cosa que mai m'havia imaginat que faria. Al teatre hi estava vinculat des de jovenet. Quan el vaig deixar, vaig entrar a l'Orfeó Virolai i m'ho vaig passar molt bé, amb els de la meva edat: l'Arbat, el meu cosí Miquel, l'Àngel Freixa, la Maria Sarsanedas, la Montserrat Conesa... I també vam ser molt ben acollits pels més grans: en Nicasi Camps, en Jordi Vandellós, l'Amat Mestres, la Quimeta Aulet, la Neus Tribó i un llarg etcètera. I quan l'any 1963 es va acabar l'Orfeó, va aparèixer en Josep Beltran, que, a mig muntar una obra a Sant Francesc, se'n va haver d'anar a la mili i em va demanar si li podia acabar el muntatge. I, per l'amistat existent, li vaig dir que sí, i és quan em vaig adonar que això de dirigir m'agradava i molt. I és que la meva vida sempre ha estat feta de casualitats.

Voldries afegir alguna cosa?

Doncs sí. Voldria dir que jo vaig començar a trepitjar aquesta casa abans que fos el Centre Moral i Cultural del Poblenou, perquè això era el meu col·legi, i la primera classe que vaig trepitjar va ser al segon pis, on ara hi ha les oficines i la Sala de Juntes. I que jugàvem a la sala d'espectacles, que aleshores era pista de bàsquet. I que l'any 1952, un petit grup d'infants que érem del cor parroquial ja vam tenir un primer i efímer contacte amb l'Orfeó Virolai.

Temps de tardor

Doncs sí, amics. Ja hi som, aviat començaran a caure les fulles dels arbres, d'aquells arbres que tenen fulla caduca, és clar. Ens tornarem a abrigar, més o menys, perquè la climatologia està canviant tant, que pot fer fred o es poden allargar les temperatures del mes d'agost. I, amb tot això, prepararem les castanyes i els panellets a la vora del foc? Segur que no, més aviat a la vora de la platja, com ja fa algunes tardors que succeeix.

Sí, la tardor, que comença, en el nostre hemisferi nord, el 23 de setembre (equinocci de tardor) i acaba el 21 de desembre. A mesura que anem avançant per aquest camí de la vida, les tardors, com tot, cada any són diferents, com ho són les situacions i circumstàncies que van canviant durant el trajecte, durant aquest viatge. Algú va dir que l'any nou en realitat començava ara, quan, al setembre, comença el nou curs. I potser no anava mal encaminat. De fet, és veritat. Al mes de setembre o també d'octubre, arriben canvis per a molts de nosaltres: mainada que comença l'etapa escolar, alumnes que deixaran el col·legi que fins ara els havia acollit i arribaran a un de nou, adolescents que emprenen la vida universitària, joves que lluiten per trobar la seva primera feina, professors que enceten per primera vegada la seva experiència professional. I també els adults que s'han jubilat i que arriben a les portes del nou curs sense l'activitat que fins ara els havia ocupat tantes hores i que ara cal emplenar d'altres maneres.

En definitiva, reptes. Reptes que ens imposa el nou curs, el nou trajecte d'aquesta part de l'any, i que ens desafien per trobar solucions i noves sortides. Podem felicitar-nos l'any nou, però també ens hauríem de felicitar el nou curs, per començar-lo amb esperança, amb ganes i motivació, perquè d'això també en depèn el nostre futur, cadascú a la seva manera, gust i circumstància.

La tardor, diuen, és aquella estació de la malenconia,. Potser sí. És el moment que la natura es guarda, es tanca en ella mateixa, per tornar a esclatar a la primavera. Perseverar durant l'hivern per trobar el fruit a l'estiu. Potser és el moment de reflexionar, de pensar i d'actuar en conseqüència cap allò que volem assolir, per donar el nostre fruit. Així doncs, ompliu el curs, ompliu la tardor d'iniciatives que us acompanyin tot l'any, que us ajudin a omplir els vostres cors amb molta llum i color, i que trobeu el fruit quan ens examinem al mes de juny. Amics, que tingueu un molt bon curs!

Núria Hombrabella

VIDA CREIXENT. POSEM VIDA ALS ANYS

Un grup de socis i simpatitzants del Centre ens trobem el tercer dimarts de cada mes a tres quarts de cinc de la tarda per tal de compartir les nostres vivències en un clima d'amistat.

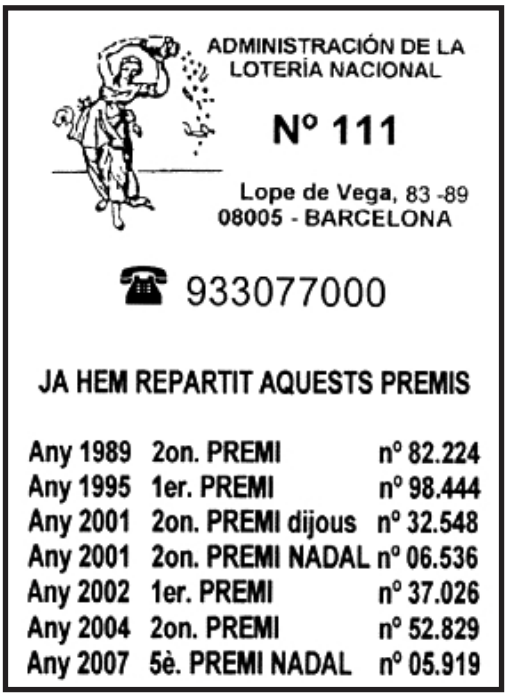

Massa carril bici, poca cultura...

Des del setembre, el 90% dels ciutadans tenim un carril bici a menys de 300 metres de casa, segons ha anunciat molt cofoi l'Ajuntament de Barcelona. I al Poblenou, ídem. La pregunta és si calia tant de carril. Hi ha també un 90% de ciutadans que són usuaris de la bicicleta? L'Ajuntament no dóna dades de l'ocupació del carril. Potser mai ha encomanat un comptatge o, si ho ha fet, calla. Tampoc sabem quantes víctimes fa la bicicleta en els propis usuaris i en la resta de vianants. No discuteixo que el futur és eliminar els cotxes de la ciutat, però l'administració, que es caracteritza per anar sempre endarrerida en relació amb el canvi de costums, aquesta vegada s'ha avançat mig segle.

El carril bici que s'ha dibuixat al carrer Bilbao no agrada als venedors del mercat i fa la punyeta als compradors que abans podien aparcar pagant, i anar a comprar i carregar amb tranquil·litat. Siguem francs; no és gaire pràctic carregar al cistell de la bici.

Però el més forassenyat és el carril del passeig del Taulat, entre Selva de Mar i la plaça de Llevant. Ha deixat escanyada la calçada i ha eliminat llocs d'aparcament que utilitzaven molts usuaris de la platja. Per la voravia central d'aquest passeig hi passa molt poca gent i el carril hi podria anar sense molestar gaire.

Aquest any s'han dibuixat a Barcelona 22 carrils bici nous. I, des del setembre, Barcelona té 200 quilometres de carril i encara s'han de fer 13 carrils més. Fa uns dos anys, un matí solejat de diumenge, em vaig instal·lar en un tamboret a la cruïlla del carrer Ciutat de Granada amb Pujades i vaig comptar els ciclistes que utilitzaven el carril. Durant una hora i mitja, en van passar 34 pel carrer Pujades i 18 pel carrer Ciutat Granada. I en un article que també vaig escriure per al Centre, ja vaig explicar totes les infraccions que cometien. No és gens científica aquesta observació tan *amateur*. Però com que l'Ajuntament no en facilita les dades d'ús, no es pot saber si la relació carrils/ciclistes és equilibrada i dóna ales a l'especulació.

Segons la primera ordenança sobre la bicicleta que va aprovar l'Ajuntament de Barcelona fa més de quinze anys, no es podia circular en bici per la voravia, si aquesta feia menys de cinc metres d'amplada. L'Ajuntament d'Ada Colau va dulcificar aquesta mesura i va establir una moratòria que permetia una circulació més permissiva per les voreres. El proper mes de gener s'acaba la moratòria però tornarem al que establia l'ordenança de fa quinze anys. En fi, que som on érem.

Però en un aspecte en què anem a pitjor és en el programa de la Festa Major del Poblenou. En el d'aquest any, hi havia molt poca cultura, si exceptuem el teatre que van programar el Centre i el Casino, exposicions d'art, fotografia i vídeo, una mostra d'artesania, un debat que va organitzar la CGT, una mica de poesia al Casal Octubre, una mica d'història a la plaça Montseny... Pel que fa a la música, n'hi havia molta, però tota era d'estils molts similars. Ah! I la famosa cantada d'havaneres. Molt xim-pum, xim-pum. Hi havia una àmplia oferta per als infants i molta teca. Sobretot molt de menjar. No puc oblidar que la comissió de festes tenia un president, que va durar molts anys, que creia fermament que Xavier Benguerel era poeta i, fins i tot, va tenir el valor de dir-ho des del balcó del Casino, una tarda de pregó; un altre

Quinzè aniversari de la Fundació Jaume Batlle Bigas

L'octubre de l'any 2003, i en un petit espai de la nostra entitat, iniciava la seva activitat la Fundació Jaume Batlle Bigas, que acabaven de constituir un grup de familiars seus que, juntament amb un grup de persones que l'havien conegut, coincidien en l'objectiu de mantenir viva la seva memòria i seguir l'exemple d'una persona que havia dedicat molts anys de la seva vida a l'acolliment de persones ancianes soles i desvalgudes. La Fundació Jaume Batlle Bigas mai no podrà agrair prou al Centre Moral i Cultural aquesta cessió que va durar dos anys i que va fer possible que comencés a caminar alliberada d'un bon nombre de despeses.

L'activitat a què es va dedicar —i segueix dedicant-se— la nova Fundació va ser la tutela de persones grans legalment incapacitades i en situacions vitals precàries, i des de la primera tutela fins a les més de 100 actuals, la Fundació ha anat creixent fins a arribar als 15 anys de vida, efemèride que estem a punt de celebrar i que, com ja vam fer-ho als 5 i als 10, ho farem al Centre. Serà el dia 25 d'octubre a les 7 de la tarda i consistirà en un acte festiu, obert a tothom, amb un concert que oferiran les sopranos Sara i Maria Bañeras —que no fa gaire temps van participar en un magnífic Cava-concert— i una breu taula rodona sobre un món de tanta incidència social —i, alhora, tan desconegut— com és el de la tutela de persones legalment incapacitades.

Fundació Jaume Batlle Bigas

i el ninot del Tio Che

afirmava que el Poblenou havia estat un oasi durant els anys vint del segle passat, quan en realitat aquí campaven el sindicat groc i els pistolers... Amb aquests líders tant culturetes, no es podia esperar gaire més.

I com que ja hi estic posada, ara nomes voldria fer esment del ridícul que va fer el Districte amb l'afer del ninot del Tio Che. El ninot, que va ser comminat a abandonar la via pública, va restar unes hores presoner a Can Saladrigas fins que va tornar al carrer, precedit d'un seguici d'honor, en què també hi havia el regidor del Districte. Jo d'ell m'hauria amagat sota les pedres. En què quedem? Complia o no complia l'ordenança, el ninot? La pregunta és per què un municipal tan complidor va fer treure el ninot que ocupa exactament quatre panots del terra i, en canvi, no sanciona els bars que ocupen indegudament les voravies, les motos que aparquen allà on no toca, els brètols que fan soroll de nit i de dia, els turistes que es passegen amb vestit de bany per la rambla... Com que sempre he tingut vocació de guàrdia municipal, li suggereixo a l'aplicat agent que se les va tenir amb el ninot que passi per Ciutat de Granada, cantonada Llull, i mesuri l'ocupació de la via pública que fa un bar de *modernos* on tot esta retolat en anglès. (Abans, d'aquest menyspreu de la llengua pròpia, se'n deia "ser provincià". Ara fa modern.) Hi ha taules a les dues bandes de la voravia, molts clients s'estan drets al mig fent dringar els glaçons en la taronjada, presumptament ecològica, i els usuaris de cotxets, cadires de rodes o similars han de tocar el clàxon per passar. Molt a prop hi ha un bar que té més taules al carrer que a dins. Els dos incompleixen l'ordenança, i ho sé del cert perquè un mal dia vaig accedir a formar part de la comissió ciutadana que va revisar la polèmica ordenança de terrasses. Revisió que no va servir per a res.

Maria Favà Compta

Pueri Cantores al Poblenou

El 12 de juliol, a l'església de Santa Maria del Taulat, i amb motiu de la celebració a Catalunya del 42è Congrés Internacional del moviment Pueri Cantores, van tenir lloc un concert, presentat per Mn. Biel Carrió, a càrrec de dues corals alemanyes i un petit grup nord-americà.

Els Pueri Cantores és un moviment d'abast mundial, fundat a França l'any 1924 per l'Abbé Fernand Maillet, i que aplega cors integrats per infants i joves, amb la missió de participar en celebracions de la litúrgia catòlica.

El primer cor en actuar va ser el Kinder und Jugendchor St. Peter in Ketten, integrat per una trentena d'infants i joves d'entre 8 i 18 anys, i que, sota la direcció d'un jove molt trempat que els guiava des del piano, van oferir sis cançons a una i a dues veus molt ben afinades i alternant l'alemany i l'anglès.

Tot seguit va actuar el curiós grup Holy Family / Precious Blood, pertanyent a la comunitat filipina dels Estats Units i integrat per tres noiets de clares faccions filipines, quatre noietes de raça negra i un jove d'aspecte japonès, amb el doble d'edat i d'alçada que els altres. Van interpretar, també, sis cançons i, sense dubtar de la bona voluntat que hi devien posar, la veritat és que el nivell musical no va resultar massa reexit.

Finalment, van pujar a l'altar els 36 components del Jugendchor Sankt Columbari, d'Alemanya. Pels cantaires, per l'edat (entre 14 i 25 anys) i perquè van cantar a quatre o més veus, la seva actuació va ser, sens dubte, el punt àlgid del concert. Sota la direcció d'una pianista amb molta marxa, van interpretar, a un molt bon nivell i amb el so fresc de les veus joves, obres molt diverses, alternant, també, l'alemany i l'anglès, començant per un "Agnus Dei" i seguint per cants espirituals negres i temes de ritmes actuals. La veritat és que ens hauria agradat que haguessin pogut allargar la seva actuació, però tot devia estar pautat i, després de les seves sis cançons, només quedava la interpretació de dues obres amb la participació de tots tres grups.

Diada del 2018

Sóc al passeig de Lluís Companys i sento un soroll eixordador. Són el grup de motos que arriben des de Vic plenes d'estelades i de color groc, i piten sense parar; la gent, a peu de carrer, els crida i les aplaudeix. Se'm fa un nus a la gola i em costa contenir les llàgrimes, i penso que avui, 11 de setembre de 2018, serà una Diada especial, en què les emocions estaran a flor de pell per a molts. I tant que ho serà! Perquè, aquesta Diada, el nostre Govern, el Govern legítim de Catalunya, el que vàrem votar els catalans, és a la presó o a l'exili només per complir la promesa que vam fer al poble: fer un referèndum d'autodeterminació.

Però, tot i la repressió exercida pel Govern espanyol durant aquest any passat amb el 155, amb les represàlies que s'han produït contra professors, CDR, treballadors de la Generalitat i altres treballadors, cantants i un cúmul de gent que arriben a més de mil, i tot i les porres de l'1 d'octubre, la Diada d'aquest any ha tornat a ser multitudinària i ha seguit la tònica de les darreres diades des del 2011. Més d'un milió de persones, bàsicament vestides de color corall, vam omplir la Diagonal des de Palau Reial fins a la plaça de les Glòries, per reclamar la República catalana i la llibertat dels presos polítics. Érem molts en un espai limitat, i tot va funcionar bé: no hi va haver baralles ni agressions i després els carrers van quedar força nets. I tot i l'enorme pes que representa conviure amb el fet que els nostres líders i activistes polítics estan empresonats injustament, va ser un Diada festiva i pacífica, com ho han sigut totes des de fa 7 anys. I això és molt important, perquè la no-violència, juntament amb la perseverança, són les nostres armes més contundents.

Fa 7 anys que el poble català, dirigit per l'ANC i Òmmium, realitza les manifestacions més massives de tota la UE per reivindicar el seu dret a decidir, i fa 7 anys que ens diem, esperançats, que potser serà l'última, però també ens repetim que, si no ho és, hi tornarem a ser a la propera. Aquest és el nostre tarannà, que es reflecteix en les paraules del president Lluís Companys: "Tornarem a lluitar, tornarem a sofrir i tornarem a vèncer." Els catalans vam lluitar defensant les urnes l'1 d'octubre i hem sofert el 155 imposat per l'Estat espanyol, que ens ha fet viure un hivern molt gris, que ha anul·lat lleis aprovades pel Parlament, ha tancat delegacions, ha acomiadat treballadors... I ara, a portes de començar aquesta tardor calenta, i tot i que seguim tenint presos, exiliats i represaliats, ara comencem a guanyar.

Guanyem, tot i que els nostres partits polítics no van sempre alhora i a vegades sentim declaracions de caire autonomista que no ens agraden; sovint pensem que no van fer el que calia per defensar la República i les seves actuacions ens fan dubtar.

Guanyem perquè España ha mostrat al món la seva pitjor cara, perquè el Govern espanyol del PP ja ha caigut i el Sr. M. Rajoy i la Sra. Soraya Sáenz de Santamaría ja estan liquidats. Guanyem perquè els líders de C's estan totalment fora de lloc i actuen més de *hooligans* que de polítics, i guanyem perquè el nou govern de Pedro Sánchez no ha fet cap pas important per canviar la situació, i això li passarà factura.

I guanyem, per sobre de tot, perquè ens hem empoderat com a poble, sabem què volem i no pensem tornar enrere. Perquè seguim "tossudament alçats". Guanyem perquè hem patit l'embat fort de l'Estat espanyol i això ens ha fet més resistents i ha refermat la nostra voluntat de ser un poble lliure, que segueix endavant, però ni perdona ni oblida.

Judit Argullós

Villarroya
SABATERS DES DE 1870

RAMBLA POBLENOU, 45
TELÈF. 93 485 27 90
08005-BARCELONA

Què volen aquesta gent...

Què vol la senyora Teresa Cunillera, delegada del govern de l'Estat al nostre país, quan diu que l'enviament de sis-cents antiavalots per la Diada es fa per cobrir les vacants existents a Catalunya, quan sap, sobradament, la negativa constant de l'Estat per ampliar la dotació dels Mossos?

Què vol el senyor Pedro Sánchez quan, igual que va fer el seu antecessor el senyor Rajoy, nega repetidament un referèndum d'autodeterminació pactat, i ens diu que hem de votar un nou Estatut per a Catalunya, quan sap que si no es revisa la Constitució espanyola no hi ha cabuda per a cap altre Estatut, segons ja ens van deixar ben clar en la sentència del Tribunal Constitucional que va escapçar el del 2006, una vegada passat pel ribot del senyor Guerra?

Què volen el PP i Cuidadanos, acompanyats pel PSOE segons els convingui, quan defensen aferrissadament tornar a aplicar l'article 155 a Catalunya, recolzats amb el suport de la portaveu del PP al Congrés, Dolors Montserrat, oferint la majoria absoluta del PP al Senat per tal d'activar-lo?

Discrepàncies

Què vol la ministra portaveu del govern espanyol, la senyora Isabel Celáa, quan assegura que la justícia espanyola no queda malmesa quan la comparem amb la justícia europea, i manifesta que són discrepàncies entre dos àmbits judicials?

Què vol el senyor José Borrell, quan diu que presentarà recurs contenciós en contra, quan el conseller d'Acció Exterior, Ernest Maragall, presideix la primera reunió de treball amb els delegats del govern de la Generalitat a Alemanya, Itàlia, el Regne Unit, Irlanda i Suïssa, per tal d'iniciar la primera fase de recuperació de les delegacions de Catalunya a l'exterior, tancades arran de l'aplicació de l'article 155?

Què volen el PP, Ciudadanos i PSOE quan, considerant les declaracions de Corinna zu Sayn-Wittgenstein, hi ha sospites fonamentades sobre la persona del rei emèrit de delictes de corrupció i d'evasió fiscal, i aquestes formacions polítiques espanyoles i espanyolistes renuncien a fer que pugui ser investigat?

Què vol el senyor Rivera, quan en una entrevista al programa *Els Matins de TV3*, amb les nombroses mentides que no va tenir cap vergonya d'etzibar, va carregar contra els professionals de la casa, amb la voluntat de desprestigiar la cadena pública catalana, encara que la seva voluntat seria tancar-la?

Què vol la senyora Arrimadas, quan va traient els llaços grocs que han penjat altres persones en senyal de solidaritat amb els presos polítics i els exiliats catalans, que, per cert, a Alella semblava que els hi havien preparat expressament perquè no necessités cap cúter per treure'ls?

No ens enganyem, tothom sap què volen. Però no han comptat amb el fet que les persones que vivim a Catalunya tenim memòria històrica i coneixem, sobradament, el seu tarannà.

Tenim memòria històrica

L'Estat espanyol ha de tenir ben clar que els catalans demòcrates només acceptarem la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. Sense aquesta condició, no hi ha diàleg possible, i més quan la justícia europea no els ha condemnat. L'Estat espanyol ha d'entendre que negar a Catalunya el dret a l'autodeterminació comporta ignorar la realitat i la jurisprudència internacional, contra la qual no podran anar.

Manllevo unes paraules que Miquel Sellarès deia fa uns dies: "Les clavegueres de l'Estat tenen somnis humits de llaços negres i violència a Catalunya. Cal impedir que caiguem en cap provocació o que es generi cap tipus de violència. Estan desesperats." Tinguem-ho molt en compte.

Per acabar, transcric també una frase de l'escriptor Jordi Cabré: "Els partits i les entitats (catalanes) no poden disfressar cap renúncia sota una atmosfera de diàleg. L'atmosfera no és de diàleg, sinó d'irrespirable repressió."

Continuarem tossudament alçats!

Joan Giménez i Roger

Vols FOTOS de les obres de teatre
en les que participes o veus al Centre?

De cada obra representada al Centre es recullen les fotos en un CD.
Els trobaràs a Secretaria per 3€.

L'opció vegetariana

"Si usted quiere estar como un toro,
no coma toro,
coma lo que come el toro"

Joan Capri, actor, humorista i monologuista català, parodia, en un dels seus cèlebres monòlegs, titulat *Com està la plaça!*, els neguits i preocupacions que li provoca gestionar les despeses domèstiques, en aquest cas les que fan referència a l'aprovisionament d'aliments de primera necessitat, per poder alimentar una família nombrosa0 que consta d'ell mateix, la seva dona, cinc fills, la sogra i una tia, que no se sap ben bé de qui és tia, però el que se sap del cert és que visita de manera regular la casa d'en Capri i que menja en quantitats substancialment tan abundants que fan trontollar l'economia familiar de manera preocupant.

Seguint el consell d'un amic, aquest li recomana que, potser, una manera d'optimitzar i de redirigir la inestabilitat econòmica de casa, podria ser substituir les compres a la plaça per àpats diaris a una fonda. Escèptic, segueix el seu consell i fa via cap a la fonda amb tota la família (tia inclosa), per veure si hi posa remei. El resultat és poc encoratjador, perquè no acaba de veure clar ni els comensals, ni els plats que se serveixen a les taules, ni les recomanacions en forma d'escrits a les parets del local. Un d'aquests escrits és definitiu per ensorrar el seu estat d'ànim. Hi diu: "Si usted quiere estar como un toro, no coma toro, coma lo que come el toro." Eren els anys setanta i la família Capri, sense saber-ho, va anar a parar a la taula d'un restaurant vegetarià.

Actualment, aquest fet no ens és tan estrany. De ben segur que tots nosaltres coneixem algú del nostre cercle d'amistats o familiar que practica el vegetarianisme o, fins i tot, el veganisme, que és una variant més estricta d'aquesta opció d'alimentar-se.

El vegetarianisme és una opció voluntària de fer una dieta basada en vegetals i sense animals. Pot ser amb productes làctis, ous i uns altres aliments (mel) o sense. Inclou l'abstenció dels subproductes, com ara derivats d'animals com el quall i la gelatina. El vegetarianisme pot fonamentar-se en motivacions personals: ètiques, de salut, de moda, religioses, polítiques, ambientals, culturals, estètiques o econòmiques.

D'una banda, hi ha estudis que resolen, en les seves conclusions, que aquesta opció és més saludable per a l'organisme i més sostenible per al nostre planeta. D'altra banda, hi ha comunitats de metges i nutricionistes que resolen que una dieta radicalment vegetariana podria, a llarg termini, no ser tan beneficiosa per al nostre cos, ja que no tots els vegetals aporten tots els nutrients i les vitamines que necessitem per no emmalaltir. La polèmica està servida.

Personalment, faig cas d'un consell que em va donar un amic. Menja aliments de proximitat, de temporada i que hagin estat elaborats de manera sostenible i en quantitats moderades. Aquest últim terme és el que em costa més d'assimilar. Dit això, he d'admetre que cada vegada que he anat a menjar a un restaurant vegetarià hi he gaudit molt.

Una vegada hi vaig menjar un entrepà especialment bo i facilíssim de fer. A més, el podeu consultar al llibre *Cuina Flexi*, de l'Adam Martín, on trobareu tendències vegetarianes flexibles (*). S'elabora amb pa integral, untat amb alvocat madur (triturat amb una mica de suc de llimona), com si fos mantega i de manera abundant; al damunt hi disposem unes llenques de tomàquet, uns trossets de tofu germinats i uns quants alls negres, un raig d'oli i sal o, si es vol ser més *veggie*, un polsim de *gomasio bio* (condiment que consta de sèsam ecològic i sal marina). El vaig acompanyar amb un vi blanc de la DO Alella del Celler de les Aus: El Tallarol. És un vi natural, elaborat amb la varietat de raïm Pansa Blanca (sinonímia del Xarel·lo) i procedent de cultiu totalment sostenible i sense sulfits afegits. Suggereix aromes de fruita blanca com la poma i la pera, o l'ametlla verda i el fonoll. Marcada acidesa, però untuosa, salivera i nerviüda. A la boca és salí, llaminer, cítric i molt fàcil de prendre. És important o importantíssim no beure'l sol.

Els vins i caves del Celler de les Aus porten el nom d'algunes aus que viuen al Parc Natural de la Serralada de la Marina i al Mediterrani: Bruant, Capsigrany, Merla, Tallarol, Puput i Gafarró.

La família d'aquest celler, Pujol-Busquets Guillén, compromesa amb l'ecologia, treballa, des de fa anys, per obtenir vins de bona qualitat sense sulfits afegits. La DO Alella és un miracle agrícola en una zona vinícola històrica amb una forta pressió urbanística. És molt recomanable visitar-lo, i és a trenta minuts de Barcelona.

En fi, ara us deixo, que tots plegats tenim prou feina.

Salut, amistat i vins amb ànima.

Salvador Montoya

(*) Martín, Adam (2017). Cuina Flexi. Menús flexitarians per a 21 dies. Valls: Cossetània Edicions.

INTELLITEC

És l'únic audífon del món que es pot provar sense cap mena de despesa

L'autèntica revolució en ajuda d'audició sense barreres

Renuncïi als sorolls més agressius

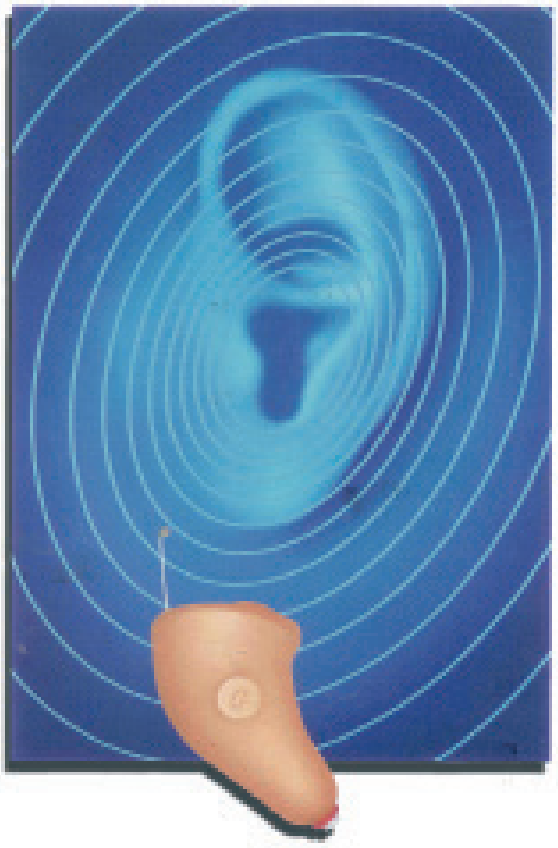

El més semblant a l'oïda humana

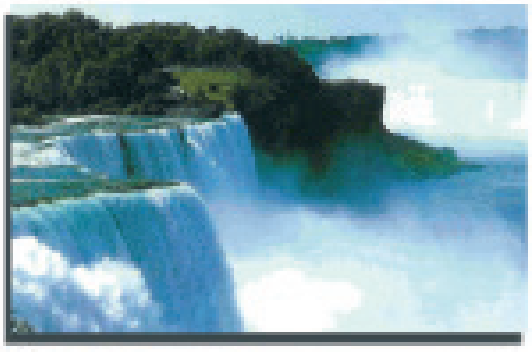

Excel·lent sensibilitat al so i reproducció d'alta qualitat

INTELLITEC EUROPE, S.L.
Zaragoza, 30 - Tel. 93 415 50 50
08006 Barcelona
info@hearingintellitec.com
www.hearingintellitec.com

QUALITY MANAGEMENT Certificate

CE 0318

CONFECCIONS

La Palma, s.c.p.

Tot per al col·legi i la llar d'infants

Tenda: Marià Aguiló, 109 - Tel. 93 225 28 85
Taller: Lope de Vega, 45 bxs. - Tel. 93 300 65 53
Fax 93 309 11 47 - 08005 Barcelona
comercial@confeclapalma.e.telefonica.net